

Om halfeen
zingt de merel

Om halfeen
zingt de merel

Hilde Goris

Schrijver: Hilde Goris

Coverillustratie: Gitte Mertens

ISBN: 9789464355352

©HildeGoris

En ik weet dat de bloemen nog steeds niet verwelkt zijn,

voor de vogels die ze nog zien staan.

(Blommenkinders- Armand)

1.

Hier sta ik dan. Op een zondagochtend. Mijn gedachten zweven terug naar de warmte van mijn dekbed. Ik zucht. Een ademwolkje profiteert van mijn gepeins en ontsnapt vliegensvlug uit mijn mond. Wat eenzaam, denk ik, en ik blaas nog een tweede wolkje achterna.

Ik haal mijn gsm uit mijn broekzak en zoek naar het whatsappje dat ik gisteren kreeg.

‘Waarom zei ik ja?’ zeg ik tegen een vogel die me vanop de heg gadeslaat. Hij zwijgt.

‘Precies, ik weet het ook niet.’

Hoewel... eigenlijk weet ik het wel. Een verzoek van iemand die ziek is afwijzen omdat ik me liever nog eens omdraai in bed, zou grof zijn.

Ik hoor mama al zuchten: “Kon je nu echt geen moeite doen? Beeld je eens in dat het omgekeerd was!”

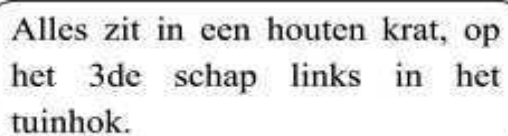
Dus stuurde ik:

Hoi Elise, stuur de instructies
maar door. Komt in orde 👍!

Dat klonk dan misschien wat té optimistisch. Ik ken mezelf en weet nu al dat het een worsteling zal zijn om dít elke dag te doen, op dit onmenselijk uur in de vrieskou. Vroeger vond ik zo’n ochtend fijn, ik was betoverd door de glinstering van de witte rijm die heel de wereld met een dun laagje bedekte.

Lang geleden. Toen ik nog een mager jongetje was dat nog in volle vaart de tuin van de burens in kon stormen door het gat in de heg. Nu wurm ik me er doorheen en haal onhandig genoeg mijn wang open aan een puntige tak. ‘Au!’ Een groepje mussen kwettert er verschrikt op los. Of lachen ze me uit? Even moeilijk te interpreteren als het gegiechel van de meisjes op school die me geregeld nastaren, maar niets durven zeggen. Al moet ik toegeven dat ik zelf ook niet de dapperste ben als het om meisjes aanspreken gaat.

Mijn telefoon licht op in de ochtendschemering als ik het scherm met ondertussen tintelende vingers aanraak. Morgen moet ik wel handschoenen aan, neem ik mezelf voor.

Alles zit in een houten krat, op het 3de schap links in het tuinhok.

‘Bingo!’ Ik zie de krat meteen staan zodra ik het hok open, til hem naar beneden en draag hem naar buiten.

‘Typisch Elise,’ grinnik ik. ‘Altijd anti alles wat ook maar een beetje milieuonvriendelijk is. Plastic zou anders een stuk lichter zijn.’

Ik open het bericht opnieuw. ‘Meent ze dit nu écht?! Deze handleiding is bijna langer dan het bewijs dat de diagonalen van een parallellogram elkaar middendoor snijden!’

Ik kan nog terug. Terug naar mijn bed. Ik kan altijd gewoon zeggen dat ik gedaan heb wat ze vroeg. Maar dat is liegen natuurlijk. Niet dat

ik dat nooit doe. Over hoe ijverig ik studeerde terwijl ik eigenlijk de ganse tijd *Fortnite* speelde. Toch wringt het idee om te liegen tegen Elise. ‘Vooruit dan maar’, spreek ik mezelf moed in. Ik lees haar volgende appje:

Van de zaadmengeling strooi je 2 handen op het gras. Dat vinden vinken, mussen, duiven, tortels en kauwen lekker.

‘Jouw handen of mijn handen?’ vraag ik mezelf hardop af, terwijl ik de donkere zaadjes op het wit berijmde gras zie vallen. Die van mij zijn dubbel zo groot als die van Elise. Ik doe dan maar iets tussenin. ‘Oké, next.’

De pinda's mogen in het voederhuisje, doe maar 1 grote schep (= het lievelingskostje van de meesjes) + 1 schepje zonnebloempitten. Strooi daar ook een handje van op het gras.

‘Check, check en check.’

Exact op het ritme van die woorden spring ik op en neer, in een poging terug wat leven te krijgen in mijn tenen. Mijn ondoordachte keuze om snel mijn pantoffels aan te schieten, moet ik nu bekopen.

Strooi dan nog 1 kopje van wat eruit ziet als wit-roze hagelslag op het gras. Merels I♥ve it, maar de grotere vogels eten er ook van.

‘Gekker moet het niet worden... zelfs ik krijg niet elke dag hagelslag op mijn boterham! Iets met te veel suiker en andere dingen waar moeders allergisch aan zijn,’ spot ik tegen de vogel die nog steeds op de heg zit. Hij lijkt sprekend op de tekening die op de zak van de hagelslag staat, boven de tekst *“VOER MET PINDA’S EN INSECTEN VOOR MERELS EN ANDERE TUINVOGELS”*.

Ik berg alles weer op in de krat, sluit het tuinhuisje en sluip -voorzichtiger dan daarstraks- door het gat in de heg. Als ik terug binnen ben en mijn gsm weer uit mijn broekzak haal om muziek op te zetten, zie ik haar PS waar ik in al mijn haast blijkbaar overheen heb gelezen:

Vergeet zeker niet voor vers water te zorgen in het teiltje dat naast de voedertafel staat!